

TO MI NIKDO NIKDY NEŘEKL

Ocitl jsem se v místnosti, kde jsem stanul tváří v tvář člověku, kterého jsem spatřil poprvé v životě a který znal všechna má trapná tajemství. Kdo mě sem přivedl – Bůh, nebo Ďábel? Snažil jsem se tvářit nezúčastněně, avšak s každým dalším tajemstvím se mi tato fasáda rozpadala. Nebo se snad mé srdce každým odhaleným tajemstvím uzdravovalo? O co tu šlo – o mučení, nebo o chirurgický zásah? K čemu bylo dobré, že někdo začal nahlas předčítat z té knihy bolesti, kterou jsem jednou provždy odložil? Nicméně, byl jsem to já sám, kdo dal prorokovi svolení, aby s tím začal. Teď jsem ho nemohl zastavit.

Nikdo mi nikdy neřekl, že proroci jsou takoví. Do onoho dne jsem se s proroky setkával výhradně na stránkách Bible. A byl jsem přesvědčen, že neexistují nikde jinde. Vždyť máme-li Bibli, pak přece žádné proroky nepotřebujeme. Kdybychom jim dovolili, aby stránky Bible opustili, mohli by vyvolat obrovský zmatek! Považoval jsem proroky pouze za dočasnou náhražku toho pravého, totiž Bible.

Stalo se ale něco, co mě přinutilo tento názor změnit. To je ovšem jiný příběh, který vyprávím v knize Překvapen mocí Ducha (*Surprised by the Power of the Spirit*). Řeknu jen tolik, že jsem našel více důvodů, proč věřit, že proroci existují i dnes, než proč věřit, že Bůh už je nepotřebuje. Čemu jsem to ale vlastně uvěřil?

Má víra byla stále převážně teoretická. Pak mi přítel vyprávěl, že v Kansas City existují proroci, skuteční proroci. A on je hodlá navštívit. Nechtěl bych jet s ním?

Zatelefonoval jsem svému duchovnímu mentorovi a oznámil jsem mu, že se pojedu na ty proroky podívat. Vnímal jsem, jak na druhém konci pevné linky vraští čelo. Jistě měl zvednuté obočí, když mě varoval: „Jacku, nenech se ošálit. Bůh ti dal rozum. Nepřestaň ho používat.“ Neznal jsem nikoho, kdo by měl více zkušeností s nadpřirozenou službou Ducha svatého, než byl tento můj mentor. A neznal jsem laskavějšího člověka. A tento člověk byl skeptický. Po jeho varování se mé vzrušení proměnilo v obranný štít – ve skálopevné rozhodnutí nenechat se proroky ošálit.

Avšak tento štít mě neochránil. Ve chvíli, kdy jsem se rozhodl, že navštívím ono prorocké shromáždění, byl můj osud zpečetěn. Ne proto, že bych musel čelit nějaké ostré kontroverzi. Ne proto, že jsem musel trávit hodiny obranou této služby, pomlouvané mnoha církevními vedoucími. A ani ne proto, že jsem musel trávit ještě více času ovazováním ran těch, kteří se setkali se zneužitím prorocké služby. Můj osud byl zpečetěn, protože už jsem nikdy nebyl spokojen na církevním shromáždění, kde chyběla prorocká moc. Rozum, který mi Bůh dal, musel kapitulovat před prorockým srdcem.

Jednoho krásného a slunečného zářijového odpoledne se mé biblicky obrněné srdce a má skeptická mysl setkaly s Mikem Bicklem, pastorem těchto proroků a sboru, který se tehdy nazýval Kansas City Fellowship. Mike nebyl žádný čahoun, postavou připomínal zadáka amerického fotbalu, který už nechtěl poslouchat, že je na tuto hru moc malý, a tak zmizel v posilovně, a když se z ní vynořil, předešel na cestě za vítězstvím v poháru tisícovku větších zadáků. Z jeho hlubokého hlasu zaznívala autorita. Ale především z něj vyzařovala radost. V jeho přítomnosti jsem se cítil radostný i já. Nedokázal jsem si představit, že by se tento muž někdy probudil se špatnou náladou. Aniž jsem si toho všiml,

byl jsem odzbrojen a očarován. Chtěl jsem mít Mikeovu radost a vašeň pro Boha.

Má radost ale nepřežila do rána. Když jsem se probudil, uvědomil jsem si, že jsem přijel poznat proroky, ne pastory. Ještě před snídaní jsem svou radost vyměnil za povýšený postoj člověka rozhodnutého, že se nedá ošálit. Vypil jsem poslední hlt kávy, utřel jsem si ústa ubrouskem a byl jsem připraven se s těmi takzvanými proroky setkat.

Onoho dopoledne jsem se tedy se svou ženou Leesou vypravil do sboru. Zavedli nás do ošuntělé místnosti se zeleným kobercem a oranžovými plastovými židlemi, postavenými do kruhu. Přišlo s námi pět přátel. Ti se chtěli setkat s Bohem. Já jsem přišel ohodnotit lidi. Čekal nás Mike a čtyři nové tváře. S první z nich jsem se setkal hned u dveří.

Byl to dlouhán atletické postavy, oblečený jako z módního katalogu. Jeho obličej by se ale asi hodil lépe do jiného prostředí – třeba tam, kde si lidé oblékají velbloudí srst a nosí sandály. Měl poněkud dlouhé šedivějící vlasy, prošedivělou bradku a neklidné, hluboko posazené oči. Díky těm očím vypadal jako z jiného světa.

Nejprve mi ty oči připadaly zlé.

Pak jsem nevěděl, co si vlastně myslet.

Pak promluvil: „Vás jsem tady dnes dopoledne opravdu nečekal.“

Pěkně namyšlené, pomyslel jsem si. Ne, ten muž se mi nelíbí. „Jak to myslíte?“ řekl jsem. „Vždyť se neznáme.“

„Ale já vás znám. Dnes Je tomu osm nocí, co jsem měl sen. Probudil jsem se ve tři ráno. Myslel jsem si, že je to důležité, a tak jsem si to zapsal. V tom snu jsem viděl vás. Chcete, abych vám řekl, co mi o vás Bůh ukázal?“

Má odpověď zněla „ano“. V duchu jsem si říkal: *No, tak to se mnou zkus. Zkus se trefit. Mě neoblaťneš. Byl jsem před vámi proroky varován.* Měl bych ještě zmínit, že jsem vyrůstal ve zcela odlišné náboženské tradici než onen muž. Opravdu mě vůbec neznal.

Posadili jsme se do kruhu. Věděl jsem, co je to „chladné čtení“ – dovednost, které využívají hazardní hráči, lidé, kteří čtou z ruky, a patrně i falešní proroci. Pečlivě si všimají, jak jste oblečení, jak se vyjadřujete a jaká děláte gesta, a dokáží si vás „přečíst“, i když vás neznají. Člověk, který předpovídá budoucnost, si například na vašem oblečení všimne chlupu z vašeho domácího mazlíčka a prohlásí: „Můj duchovní vůdce mi říká, že milujete zvířata.“ Hazardní hráč si všimne, že kdykoli jeho protihráč při pokeru blafuje, trochu si povzdechne. Gambleři těmto náznakům říkají „výpovědi“, protože o vás něco vypovídají. Ti, kdo praktikují „chladné čtení“, vás rovněž přimějí k tomu, že sami přiznáte určité detaily ze svého života, ale udělají to takovým způsobem, že to vypadá, jako by jim to bylo nadpřirozeně zjeveno. Onoho rána jsem byl pevně rozhodnut, že ať už bude onen chlápek vumění klamat jakkoli zběhlý, neposkytnu mu žádná znamení, která by mohl „přečíst“, žádné „výpovědi“, které by mu mohly dopomoci v této hře k vítězství. Nasadil jsem kamenný výraz. Dívali jsme se jeden druhému přímo do očí. Z mých očí nemohl vyčíst naprosto nic. Pak promluvil – a vyjevilo všechno.

„Modlíte se,“ řekl s jemným jižanským přízvukem, „ale je to vlastně víc než modlitba. Je to jeden z vašich velkých snů.“ Pak mi zopakoval modlitbu, kterou jsem se modlil ten den ráno v hotelu. Modlím se tak téměř každé ráno. A měl pravdu. Byl to jeden z mých velkých snů. „Bůh mi řekl, abych vám vyřídil, že ten sen je od něj a že dostanete, oč prosíte.“

Mohl bych vám prozradit, o jakou modlitbu šlo, ale znělo by to velmi neskromně, a možná dokonce sobecky. Tehdy to byla ta největší věc, za kterou jsem se dokázal modlit. A najednou se objeví někdo jako Daniel, kdo mi řekne, o jaký sen jde, a ještě mi poví, že má modlitba bude vyslyšena.

Nicméně v mém kamenném obličejí se neobjevila sebemenší trhlinka. Můj pohled zůstal klidný, neobjevil se v něm ani nejmenší výraz radosti. Ne, nepomůžu mu ani náznakem. Avšak srdce v mém nitru přímo explodovalo radostí. Naposledy jsem

plakal ve dvanácti letech. Teď jsem musel vyvinout nadlidské úsilí, abych se nerozplakal. Do oné chvíle jsem netušil, co vlastně znamená obrat „slzy radosti“. Proč by někdo – a zejména muž – měl plakat, když je šťastný? Možná jsem až do tohoto okamžiku nebyl nikdy tak šťastný, abych to dokázal pochopit. Kdo jsem já, aby mě Bůh měl natolik rád, že mi nejprve dá do srdce takový sen, a pak mi řekne, že ho naplní?

Další téma.

„Měl jste otce, který vás opustil,“ pokračoval prorok. Ne! Můj otec ne! To je zapovězené téma! Má vnitřní obrana se začala hroutit. Jak může s takovým klidem mluvit o bolesti, která se vine celým mým životem? Což to mohu vydržet? Jestli teď dám průchod svým citům, zničím své já, které jsem si tak dlouho a s takovým úsilím budoval. Tyto obavy mi daly sílu, abych na proroka hleděl bez změny výrazu.

Můj otec mě opustil. Opustil nás všechny. Jednoho krásného rána jsme se probudili jako normální středostavovská šestičlenná rodina. A měl to být normální den. Šel jsem si se dvěma mladšími bratry a s malou sestřičkou hrát k babičce. Maminka odešla do práce v pojišťovně. Otec zůstal doma. Někdy během dopoledne se v duši mého otce odehrála poslední bitva. Nic jsme netušili. A někdy odpoledne si otec v obýváku našeho čtyřpokojového bytu přiložil k hlavě pistoli a onu hroznou válku, která zuřila v jeho nitru, ukončil. Toho večera uléhala má matka do postele jako čtyřiatřicetiletá vdova se středoškolským vzděláním a čtyřmi malými dětmi. Už nikdy jsme nebyli normální rodinou.

Byl jsem z dětí nejstarší. Právě jsem oslavil dvanácté narozeniny. Kromě několika přátel, kteří nám přinesli jídlo, nám nikdo nepomohl se s touto situací vyrovnat.

Můj otec byl můj hrdina. Byl to pro mě vzor mužství. Byl silný a chytrý. Život bez něj byl pro mě nepředstavitelný. To byl patrně důvod, proč jsem vlastně nikdy netruchlil: Truchlit můžete pouze tehdy, když si přiznáte, že jste utrpěli ztrátu. Takové přiznání pro mě bylo příliš děsivé. Nebyl nikdo, kdo by mi řekl, že nemohu

být uzdraven, *pokud* nebudu truchlit. Ano, Bůh je, ale nikdy by mě nenapadlo se k němu modlit. Otce mi tak jako tak nevrátí – tak proč se k němu obracet? V mém srdci se zvětšovalo jezero bolesti a zmatku. Ty temné vody už nikdy nerozčeřím. Obcházel jsem je s rozhodnutím, že budu silný a už nikdy nikoho nebudu potřebovat.

Toto jezero bolesti, které jsem svým vnitřním slibem sám před sebou skryl, se proměnilo v to, v co se nakonec promění každá neuzdravená bolest – v zahořklost. Dlouho poté, co jsem přestal vnímat bolest, mě zahořklost, o níž jsem netušil, vedla k různým divokým a ošklivým činům.

V 17 letech mě Bůh spoutal, abych se nezabil ve snaze získat obdiv kamarádů dalším ze svých nebezpečných kousků. Ze dne na den jsem se stal Ježíšovým následovníkem. Ze dne na den jsem opustil své divočení a nebezpečné přátele. Ale onoho jezera bolesti jsem se nezbavil. Neuvědomoval jsem si, že existuje, a proto jsem o něm nedokázal s Ježíšem mluvit.

Nikdo se mnou o této hořkosti nemluvil. Nikdo mi neřekl, že z hořkosti se rodí hněv a že z tohoto hněvu vyrůstala má dřívější vzpoura a nemorálnost. Nikdo mě neupozornil, že když se člověk stane křesťanem, hořkost nezmizí sama od sebe. Nikdo mě nevaroval, že hořkost skrytá v srdci mě vede k pochybování o dobrotě druhých lidí, a dokonce i o Boží dobrotě ke mně samému. Nikdo mi neřekl, že hořkost v člověku vyvolává strach příliš milovat, protože by mohl znovu prožít zklamání.

Nikdo mi neřekl, že když se s touto hořkostí nevyrovnáte, vrostete do vaší osobnosti tak dokonale, že vůbec nepoznáte, že existuje. Pak budete bojovat s jejími symptomy – s hněvivostí a tvrdostí, ale ne s jejich příčinou. Lidé mi řekli, že mě mohou pronásledovat hříchy mládí, ale nikdo mi neřekl, že mě celý život až do hrobu může pronásledovat hořkost mého mládí.

Nic z toho mi nikdo nikdy neřekl. Když mi bylo 38, Ježíš se rozhodl, že mi to řekne sám. Nejprve se mnou mluvil o smrti mého otce a o oné chvíli, kdy se mé dvanáctileté srdce začalo plnit

duchovní kyselinou. A aby o tom se mnou začal mluvit, poslal do oné ošuntělé místnosti tohoto proroka s divným pohledem. V tu chvíli jsem netušil, co Pán dělá. Dokonce jsem si ani nebyl jistý, že to je Pán. Věděl jsem pouze to, co jsem cítil: Ten prorok na mě útočí mými vlastními tajemstvími a vynáší na světlo zlo, které nemůže být nikdy napraveno. Přál jsem si ten rozhovor ukončit. Ale jemný jižanský hlas pokračoval.

„Bůh vám nahradí ztrátu otce. Pošle vám nové otce. Nebudete se učit jen od jednoho muže. Pro každé nové období vašeho života dostanete takového otce, jakého potřebujete.“

Zmínka o smrti mého otce bolela. Ze zaslíbení nových otců jsem byl ale naprosto zmaten. Což může někdo – byť by to byl sám Bůh – nahradit dvanáctiletému chlapci ztrátu otce? Já žádné nové otce nepotřebuji. Vždyť je mi osmatřicet. *Sám* jsem otcem! A jsem zcela spokojen se svým současným duchovním mentorem. Nedokázal jsem si představit, že bych kdy potřeboval někoho jiného. Žádnou z těchto myšlenek jsem ale nevyslovil nahlas. Na jeho slova jsem nijak nereagoval.

Další téma.

„Když jste byl mladý, měl jste od Boha nadání pro atletiku. Bůh ale dopustil, abyste v tomto směru zakusil zklamání. Stalo se to proto, abyste veškeré úsilí zaměřil na rozvoj intelektu. A to jste skutečně udělal, nicméně nedalo vám to to, co jste od toho očekával, a teď máte bolavé srdce.“

Osmatřicet let mého života nemohl shrnout lépe. Byl jsem od narození nadán ke sportu. Byl jsem silný a rychlý. V žákovském přeboru v baseballu jsem mohl hrát na jakékoli pozici a vždy jsem byl mezi čtyřmi nejlepšími hráči. Hrával jsem americký fotbal bez chráničů. Když jsem postoupil do sedmé třídy, kdy už bych mohl hrát za naši školu, jsem přišel o otce. Vše bylo najednou jinak.

Nebyl nikdo, kdo by mě mohl vozit na tréninky. Maminka pracovala až do večera. Prodávala pojistky a sklízela prémie, aby nakrmila a ošatila své čtyři děti. Sport bylo něco, co šlo oželeť.